

Ongelukkig gezin verlamd door verlatingsangst

Jeugdtheater

'De Nacht, Moeder van de Dag', jongerenvoorstelling in het Internationaal Theaterschool Festival ITs, dat t/m 28/6 in Amsterdam speelt.
Info: www.itsfestival.nl

In Lars Norens toneelstuk 'De Nacht, de Moeder van de Dag' maken ouders en opgroeiende tieners elkaar het leven zuur. Het is een zwartgallig stuk met een noodlottig einde dat nogal eens leidt tot voorstellingen waarin elke vorm van lichtvoetigheid ontbreekt. Zo niet in de enscenering van de jonge regisseur Karin Netten, die te zien is in het Internationaal Theaterschool Festival ITs.

Al balanceert het gezin voortdurend op de rand van de afgrond, er waait ook een frisse wind over het toneel. Vooral door zoon David die zijn zestiende verjaardag viert. Hij is speels én landerig, kinderachtig én verstandig en lijkt alles om hem heen met gevoel voor humor te door-

zien. Anders dan zijn agressieve broer, die de frustraties tot grote hoogten samenbalt en tot ontplofing brengt.

Voor Karin Netten gaat het stuk over de afschuwelijke eenzaamheid in het samenzijn. „Over ouders die weigeren ouders te zijn en kinderen die niet losgelaten worden. Over het eeuwig herhalen van patronen, omdat vrijheid zo eng is.”

Dit komt het sterkst naar voren in de rol van de vader die jammert als een kind zodra de andere gezinsleden zich tegen hem keren. En dat doen ze vaak, steeds als hij stiekem jenever drinkt die in pakken melk zit verborgen. Maar het komt ook naar voren in de rol van de moeder die het leuker vindt op haar man te vitten dan aandacht te geven aan haar kinderen.

Ze lijden alle vier aan verlatingsangst en stappen liever steeds opnieuw in de scherven van hun kapotte geluk dan dat ze hun eigen weg vervolgen. Voor jongeren is het een

Theaterfestival ITs vindt voor de negentiende keer plaats.

indringende voorstelling omdat de enscenering zo helder blootlegt wat de effecten zijn op kinderen van ouders met een slecht huwelijk. „Wij zijn wél al die jaren bij elkaar geble-

ven, voor jullie!”, zeggen ze alsof dit een verdienste is waar ze hun dankbaar voor moeten zijn.

Mooi is het bewegingsspel tussen zoon David en zijn imaginaire zusje dat zingt en musicceert. Zij biedt hem troost en samen bewegen ze zich als een harmonisch op elkaar ingespeelde tweeling over het toneel. Troost is ook te vinden in de jazzy liefdesliedjes over gebroken harten, waar de familieleden ieder voor zich op dansen.

Het geeft de voorstelling lucht en het publiek de ruimte om even te ontsnappen aan de symbiotische verhoudingen. De regisseur lijkt hiermee te zeggen dat er ook een ander levenskeuze voor de personages open ligt.

Vormgeefster Maartje Aben ontwierp met houten latten de contouren van een huis, dat net als de bewoners in de loop van de voorstelling jammerlijk instort. Maar in de voorstelling valt alles juist op zijn plek.

Anita Twaalfhoven